13/04/2022

Πειραιάς, 13 Απρίλη 1827 – Η τελευταία σπουδαία ώρα του Καραϊσκάκη

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Πειραιάς, 13 τ’ Απρίλη 1827. Χάραμα.

Ο Καραϊσκάκης έχει συνάξει στο Κερατσίνι μεγάλο ασκέρι και παράγγειλε και στους άλλους στην Καστέλλα να’ ναι έτοιμοι να χτυπήσουν. Διορίζει τον Ν. Πετιμεζά κι άλλους οπλαρχηγούς να μπούνε με τους νταϊφάδες τους σε βάρκες και να βγουν αντίκρυ στην Πειραϊκή. Ο ίδιος, με τον Γενναίο Κολοκοτρώνη κι ίσαμε 1500 παλληκάρια στέκεται πάνω σ’ ένα ύψωμα, φάτσα στο Παλιόκαστρο, που το κράταγαν οι Τούρκοι.

Οι Έλληνες που κάνανε ντισμπάρκο (κατεβαίνουν απ’ το πλοίο) στην Πειραϊκή αρχίσανε να προχωράνε προς τον Άη Σπυρίδωνα. Οι Τούρκοι που ‘χανε τρία ταμπούρια κατά κει, πηδάνε όξω απ’ αυτά να τους αντιβγούνε. Πιάνουν το λιανοντούφεκο. Τους ξεμπροστίζουν όμως οι δικοί μας και κυνηγώντας τους από λιθάρι σε λιθάρι τους αναγκάζουν να πισωγυρίσουν. Ανοίγουνε φωτιά τότε η φρεγάδα του φιλέλληνος Κόχραν και τ’ άλλα καράβια μ’ ούλα τους τα κανόνια χτυπώντας τα τούρκικα πόστα που’ βλεπαν κατά τη θάλασσα. Σύγκαιρα από την Καστέλλα μπήγει τις γκαρδιωτικές φωνές κι ο Μακρυγιάννης.

Γυμνώνουν κι οι Υδραίοι τα πλατιά ναυτικά τους σπαθιά και κάνουνε γιουρούσι. Ο μπαϊραχτάρης των Υδραίων – εκείνος δεν ήταν άνθρωπος, ήταν εις τα ποδάρια αγιτός και εις την καρδιά λιοντάρι- αρπάζει την παντιέρα του και τη στήνει μέσα σε ένα κλειστό τούρκικο ταμπούρι. Σαστίζουν οι οχτροί καθώς βλέπουν να χτυπιούνται από μπρος, από πίσω, από τα πλάγια, από τη θάλασσα. Τους παίρνουν σβάρνα οι Έλληνες και τους ξεμπροστίζουν σαν κοπάδι γίδια. Άλλοι από δαύτους τρέχουν να κρυφτούν στο μοναστήρι κι άλλοι τρέχουν να χωθούν στο τρίτο ταμπούρι τους. Τους βγάζουν κι απ’ αυτό με τις φωνές και τα γιούχα οι δικοί μας. Λακάνε και τρέχουν όπου όπου να σωθούν.

Αδράχτουν τότες την περίσταση ο Καραϊσκάκης κι ο Γενναίος και χυμάνε να πάρουνε το Παλιόκαστρο. Οι Τούρκοι που βρίσκονται εδεκεί το παρατάνε δίχως να ρίξουν ντουφέκι και πιάνουν την πιλάλα. Τους κυνηγάει τότε ο Καραϊσκάκης καβάλα στ’ άλογό του κι όπως δεν είχε πάρει το σπαθί του, τους χτύπαγε με το πίσω μέρος του ντουφεκιού του στο κεφάλι. Τρέχουν να τρουπώσουν στην εκκλησιά τ’ Άη Διονύση, όπου βρίσκεται ο αρχηγός τους. Μα πριν φτάσουν, το σκάζει εκείνος με όσους είχε ολόγυρά του. Ξεσπάει πανικός τότε και παρατάνε και το πιο δυνατό πόστο τους που ήταν αντικρύ στο ταμπούρι του Βάσου. Τα δυο στρατόπεδα τότε σμίγουνε και βλέπεις πλέον μια πανήγυριν και κοινή χαρά. Οι μόνοι που δεν πρόλαβαν να φύγουν ήταν οι Τούρκοι του Άη Σπυρίδωνα, που τώρα βρίσκονται μπλοκαρισμένοι από τους δικούς μας.

Τρέχουν όλοι να δώσουν τα συχαρίκια τους στον αρχηγό. Νάτος κι ο Μακρυγιάννης. Πέρασε μέσα από τον βάλτο με τα παλληκάρια του, που κράταγαν τούρκικα κεφάλια. Άμα τον είδε ο Καραϊσκάκης να φτάνει, ξεπεζεύει, τον φιλά, μοιράζει από δυο ντούπιες στα παλληκάρια του και του λέει, θέλοντας να τον τιμήσει, να καβαλικέψει τ’ άλογό του.

Και να, πάνω στην ώρα φάνηκαν νάρχουνται από το Κερατσίνι κι οι Σουλιώτες που ως τότε ήταν στα Μέγαρα. Ήταν ίσαμε 450 νομάτοι. Ο Καραϊσκάκης τους

προαπαντά και πάνε τότε κι οι άλλοι καπεταναίοι κι ο ένας έδινε συχαρίκια στον άλλον. Ο Κώστας Μπότσαρης, ο πιο επίσημος από τους Σουλιώτες, λέει στον αρχηγό:
– Καραϊσκάκη, ό,τι κι αν έτρεξε ανάμεσά μας, όλα να τα θάψουμε. Πήρες την αρχηγία. Ο Θεός κι οι δούλεψές σου σε κάνανε άξιο γι’ αυτή. Εμείς θα σε ακούμε και θα σεβόμαστε τις διαταγές σου.
-Αδέρφια καπιταναίοι, αποκρίνεται ο Καραϊσκάκης, τίποτις μοναχός μου δεν έκαμα. Όσα γίνηκαν, τα κάναμε όλοι μαζί. Άνθρωποι είμαστε, βλαφτήκαμε ανάμεσά μας…Τώρα ποιον άλλον θάχω βοηθό στο καθετί εξόν από σας τα παλληκάρια;
Δεν απόσωσε τον λόγο του και καινούργιες χαιρετιστήριες μπαταριές βροντάνε στον αέρα. Ήταν ο Νικηταράς που έφτανε με τ’ ασκέρι που σύναξε στον Μωρηά. Πέρα, πάνω στον βράχο της Ακρόπολης, καπνοί τυλίγουνε τον Παρθενώνα. Οι κλεισμένοι Έλληνες, που κατάλαβαν πως νίκησαν οι δικοί μας, τραβάνε κι αυτοί μπαταριές να χαιρετήσουν τους απόξω. Όλοι ξεχάσανε μεμιάς την πείνα τους, τη γύμνια τους, τα βάσανα που τράβηξαν ως τότε. Έβλεπες άλλους να τρέχουν από το Κερατσίνι στην Καστέλλα κι άλλους από την Καστέλλα στο Κερατσίνι, να συναντήσουν τους γνώριμούς τους, να φιληθούν και να χαρούν. Βάραγε η μουσική του ταχτικού, παίζανε τα λιογκάρια, στήνανε χορό τα παλληκάρια, τραγούδαγαν και δώστου βρόνταγαν τα καριοφίλια.
-Ας μη χασομερούμε, λέει τέλος ο Καραϊσκάκης, ας κλείσουμε ολούθε γερά τους οχτρούς που απόμειναν στο μοναστήρι.
Ήταν ίσαμε 300 Αρβανίτες από το πιο διαλεχτό ασκέρι του οχτρού. Τα τούρκικα πόστα βρίσκονταν ως 500 μονάχα μέτρα από το μοναστήρι κι οι Έλληνες φτιάσαν ταμπούρια για να μποδίσουν τον Κιουταχή να τους βοηθήσει και τους κλεισμένους να βγουν.
Ο αρχηγός προστάζει να πάρουν το τσαντίρι του και να το στήσουν ανάμεσα στο Παλιόκαστρο και στο σημερινό λιμάνι της Ζέας, για να’ ναι πιο σιμά στην καρδιά του στρατοπέδου.
Εκείνη την ημέρα, 13 τ’Απρίλη, την ημέρα της θριαμβευτικής νίκης του απέναντι στα σιχαμερά ζούμπερα που καταπάτησαν τα ιερά χώματα του Περικλέους, ο Γεώργιος Καραϊσκάκης γνώρισε την τελευταία μεγάλη ώρα της ζωής του. Δέκα μέρες αργότερα θα παρέδιδε την αδάμαστη, την ασυμβίβαστη, την πάντα λεύτερη ψυχή του στον Δημιουργό της, από πισώπλατο βόλι που’ φαγε στην διάρκεια αυτής της τελευταίας επιχείρησης.
Κείμενο: Μωραΐτες εν χορώ